

CAO News 3

Horolezecký časopis severočeského regionu

[HTTP://CAODC.WEBPARK.CZ](http://CAODC.WEBPARK.CZ)

VYDÁVÁ HOROLEZECKÝ ODDÍL CAO DĚČÍN

[HTTP://CAO-NEWS.WEBPARK.CZ](http://CAO-NEWS.WEBPARK.CZ)

Ročník 6, číslo 3

Březen 2004

NEVZDÁVAT SE..

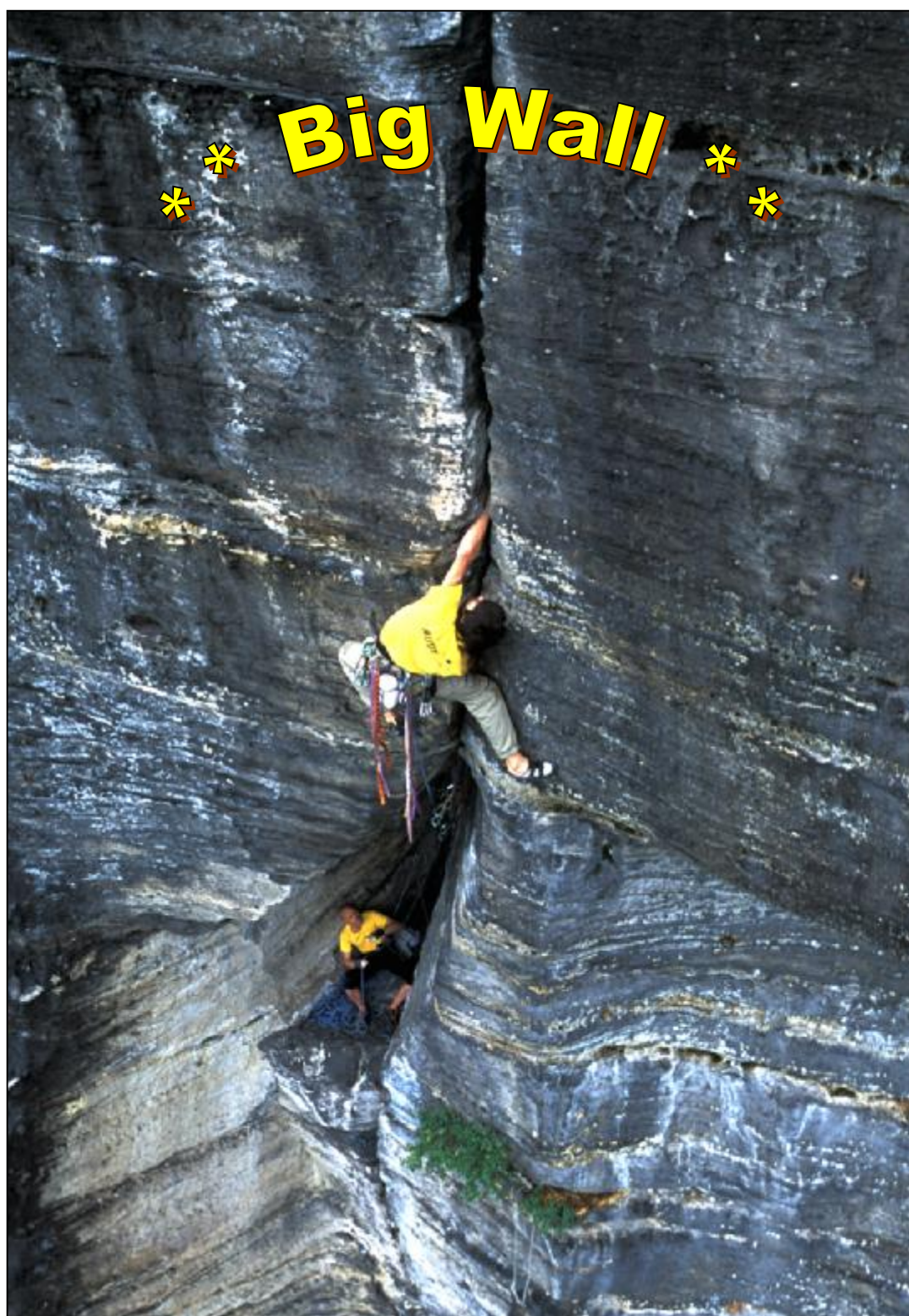
HEINZ ZAK

(Z KNIHY YOSEMITY)

„ Nikdy, absolutně nikdy tuhle prokletou spáru nezvládnou! Už po dvou metrech visím vyčerpaný v laně a hlasitě oddychuji. To snad není možné vylézt, bleskne mi hlavou, ale pouštím se do toho znova a znova...“

V tomto čísle

- ✓ Co nového v CAO Děčín
- ✓ Horám zdar na Venedigeru
- ✓ Vltavská žula
- ✓ Ledy v Sottogudě
- ✓ Západ proti Severu
- ✓ Skály na Zlatníku
- ✓ Boje o Horám zdar!
- ✓ One-legenda-show
- ✓ Střípky
- ✓ Čeká nás
- ✓ a mnohé další...

Pavel Černý v cestě Big Wall, Labské údolí © Foto 2003 Heinz Zak

Co nového v CAO Děčín?

Informace z oddílového dění.

Jiří Chára
Předseda CAO Děčín

Únorová schůzka proběhla ve středu 4.2.2004 v restauraci **U Krčilů**.

Nabitý program, solidní účast a několik milých hostů: **David Nehasil** z HO Boletice, ex-člen CAO Děčín **Karel Bělina** a předseda pražského klubu ČAK **Honza Červenáček Šlechta**.

O pohodu a pitný režim horolezců se opět vzorně postarala paní **Krčilová**.

Program únorové schůzky:

- **CAO News 2/2004.** Připomínky, hodnocení atd..
- **Maškarní horolezecký bál.** Místo, hudba, zájemci..
- **Oddílová trika.** Milan Cestr opět nedorazil. Stěhování?
- **Správcovství oblastí** – vyplnění tabulek pro St. Emingra a Petra Hejtmánka
- **Rozhledna Kohout** – brigáda na záchranu rozhledny
- **Informace o požadavcích** Libora Svobody (web) a Pavla Bechyně (průvodce)
- **Pravidla lezení** – výzva k dodržování pravidel a etiky
- **Akce HK Varnsdorf** – rozdány pozvánky na zájezd na Korsiku a soutěž v olympijském šplhu
- **Nové vrcholové knížky** – Bělina informoval o zakoupení nových vrcholových knížek pro naše oblasti (na příští schůzce bude dobrovolná sbírka)
- **Alpiniáda** – Červenáček vysvětlil pravidla a smysl soutěže (kvalitní příprava do vysokých hor)
- **Stavba jezů na Labi** – Jarda Dunovský informoval o aktivitách proti stavbě tohoto díla
- **Heinz Zak** – promítání jeho fotografií z Labáku (bomba)
- **Různé.** Info o novinkách v Ostrově a Labáku, plánované zimní táboření na Bořni, Verča Krčilová čeká miminko, odznaky Petra Vránka, chystaný zájezd do Říčan na projekci a přednášku JUMP! a jako vždy fůra LEZENÍ...

(Samořejmě jsem využil vzácné příležitosti a s **Honzou Červenáčkem Šlechtou** jsem udělal rozhovor nejen o lezení..)

Krásné slunečné dny plné pohody a sportovních zážitků!!

Horám zdar!

Horám zdar na Großvenedigeru

aneb veselo ve Vysokých Taurách

Karel Hofman
HK Varnsdorf

Opět se blížil konec roku a s ním otázka kam na Silvestra. Plány byly různé, ale nakonec zvítězil nápad Davida a Jeremyho jet na Großvenediger. Nebudu se rozepisovat o tom, jak byl naplánován odjezd a jak to nakonec dopadlo. Z Varnsdorfu jsme prostě odjeli jen dva. A z Děčína, Litvínova a Chomutova o den později, další tři.

Cesta z Varnsdorfu do Vysokých Taur proběhla bez větších komplikací. Projeli jsme Fellber-Tauern tunel za 10 €. Hned za ním jsme odbočili k Matreier Tauernhausu, to je taková velká hospoda s ubytováním. A jelikož už byl večer, tak jsme ulehli k očekávanému spánku. Ne však do peřin v hotelu, ale do vlastního spacáku v opuštěném bufetu bez topení.

Ráno v 6:30 mě vzbudil budík do nevlídného dne. Foukal silný vítr a drobně sněžilo. Situace se začala vyvíjet nepříznivě. To nás však neodradilo od záměru překonat 1300 výškových metrů s třicetikilovou mrchou na hrbu. Je 8:30. Noha nohu mine po zatím příjemně ušlapané cestě. Po hodině a půl se situace mění, stopy se ztrácejí a nastává zpomalení. Další dvě hodiny a jsme u stanice zásobovací lanovky asi 8 km daleko od našeho auta. Zde se snažím z batohu vystrchat mapu, kterou nemohu najít. S lítostí v hlase Lukášovi oznamuji, že jsem asi debil, ale mapu jsem zřejmě nechal v autě. Další rozhodování o postupu je závislé na mé fotografické paměti. Ta se záhy stala velmi nespolehlivou. Jdeme dále údolím s tím, že později začneme prudce stoupat doleva. Dvě hodiny chůze a vlevo samá skála. Začíná mě být jasné, že dnes na chatu nedojdeme a že mé rozhodnutí o směru bylo chybné. Pomalu abychom se porozhlédli, kde vyhrabeme bezpečný bivak.

Jsou 3 hodiny odpoledne, stále hustě sněží a v dálce jsme zahlédli nějakou díru v ledovci. Před čtvrtou už stojíme uvnitř velkého ledovcového tunelu (na snímku). Ideální místo pro bivak, jen to občasné křupnutí ledu vzbuzuje nedůvěru.

Vybaluji spacák, něco k zakousnutí a také objevuji ztracenou mapu (špatně jsem hledal), což mě opravdu potěšilo. Vyšel jsem ven dokud bylo ještě vidět a snažil jsem se zorientovat, abych stanovil postup pro následující den. Nakonec jsem se rozhodl pro direkt severní stěnou Kesseltörlu, což bylo asi 550 m převýšení a asi 300 m traverz k chatě. Na mapě jeden kilometr. Jdeme brzy spát. Ve spacáku na sobě suším propocené oblečení (ještěže je moirové) a usínám. V hlavě se mi honí různé myšlenky o pěkném počasí.

Ráno vstáváme a chumelí ještě víc než večer. Vařím čaj do termosky, polívku k snídani a dojíždám jídlo z domova. Dávám tatrunku do kapsy a povídám Lukymu: „Na oběd jsme na chatě.“ Když se připravujeme k odchodu, slyšíme velký rachot jako když padá lavina. Najednou se od vchodu přivalí vzduchová vlna s prachovým sněhem. Během chvilky je vše zasypáno tenkou vrstvou sněhu. Ještěže jsme nebyli na cestě. Asi by nás našli až na jaře.

Po lavině se do kopce šlo dobře. Horší bylo, když jsme laviniště opustili. Batoh ztěžkl, krok se zpomalil a stěna byla stále strmější. V jednom místě dosahovala výška sněhu více než dva metry. Zde jsem prověřil kvalitu svých nervů a nekonečnou trpělivost. Šlápnot, vyndat nohu, nahrnout sniž a ušlapat. Ještě jednou a znova, dokud nestojím s jistotou, že se neprobořím. Další krok a vše se opakuje znovu a znovu. 100 metrů = 3 hodiny! Energie začíná odcházet do věčných lovišť.

Když jsme se prohrabali až ke skalním úsekům, shazují mrchu a dopřávám si stavu bez tíže, zbytek čaje a tatrunku k obědu. Na nic víc není čas. Stále hustě sněží, občas na nás padají malé prachové laviny. Těžko se odhaduje vzdálenost, která nás dělí od vrcholu. Hodina, dvě, tři. Pracně přelézám strmé balvany zapadané sněhem, ale postupuji. Charlet Moser v levé ruce je dobrý pomocník. Když vyšplhám asi 50 metrů, hrabu ve sněhu polici a shazují mrchu. Volám na Lukáše, ale ten se neozývá. Jen aby ho nevezla lavina, která přes mě před chvílí přejela. Vyhrabu batoh, vyndám lano a fixuji ho za velký zamrzlý balvan. Sešplhám o 20 metrů níž a znovu volám na Lukyho. Konečně se ozývá. Prý nemohl přelézt skalní plotnu na začátku. Náhle mě zasypává další malá prachovka. Jen pevněji tisknu lano a čekám. Znovu vyšplhám na stanoviště a vyhrabu znovu batoh. Když ke mně došplhá Luky, беру lano a lezu na lehko po skalním hřebínku dalších 50 metrů. Vyhrabávám ve sněhu další štand a volám na Lukyho ať šplhá. Za chvíli valím dolů pro batoh a už jsem zase nahoře a tahám další délku. Nevím, kde se ve mně vzalo tolik energie. Asi poslední zbytky.

Zcela bez strachu natahuji v rychlosti ještě jednu délku, poté ještě asi 15 metrů a prorážím hřebenovou převějí. Náhle se do mne opře silný vítr od jihu, v dálce však vidím naši spásu, chatu. Mažu zpátky pro batoh a oznamuji to Lukymu. Ten se konečně probouzí z únavy, už si chudák myslel, že to asi nepřežije a valí za mnou nahoru.

K chatě nás čeká travers asi 300 – 400 metrů. Během krátké chvíle na nás vše mokré mrzne na kost. Cítím se jako v krunýři. Jen vůle dojit na tu chatu mi pomáhá ve strojovém pohybu. Vzpomínám na přechod sedmistovek, jak skvělý trénink to je právě pro takovéto chvíle. K chatě to v tom sněhu ještě trvá, ale hlavně, že ji vidíme. Konečně jsme u ní a hledáme otevřený vchod. Lukáš ho našel! Rychle pryč z větru a sněhu.

Uvnitř si uvědomuji, že se celý třesu. Zřejmě z vyčerpání a podchlazení. Šťastně si podáváme ruce a jsme rádi, že jsme zdolali náš první vrchol, chatu ve výšce 2796 m. Teď je důležité rozdělat oheň. Celý roztřesený přenechávám tuto činnost Lukymu. Konečně hoří, teď teprve můžu říct, že jsme opravdu přežili.

Po dvou hodinách se dávám do hromady. Sušíme vše mokré a cpem se kaloriemi. Venku neustále sněží. Přemýšlíme, co je asi s klukama, kteří přijeli o den později. Po signálu na

mobilní síť není ani vidu ani slechu. Informace jsou na nule. Jak jsem se mnohem později dozvěděl, došli prý k nákladní lanovce, kde založili 1. výškový tábor. Tam pro extrémní nepřízeň počasí a lavinové nebezpečí setrvali a po marných pokusech to další den otočili. Kdyby jenom věděli, co jsme ten den lezli, jistě by to tak rychle nevzdali.

V noci nemohu pořádně spát, mám zvláštní sny, jestli se tomu dá tak říkat. Prošlo mi hlavou snad úplně všechno. Tento stav nebyl ani spánek ani bdění, ale něco mezi. Připadalo mi, že to trvá celou noc. Nakonec jsem usnul asi ve 3:00 ráno. Když jsem se probudil, byl jsem fit. Toto se opakovalo, ještě několik nocí. Na chatě jsme bez většího pohybu strávili celý následující den, však jsme si to zasloužili. Venku stejně padali trakaře.

Další den již 31.12. se počasí trochu umoudřilo. Začali jsme předšlapávat stopu směrem vrchol. Nalehko jsme došli až k začátku ledovce. Tam jsme si naplánovali postup pro den „D“. Také jsme zjistili, že 30 minut od chaty funguje mobil. Hned jsme rozeslali informaci o tom, že stále žijeme. Když jsme se vrátili k chatě, rozhodli jsme se, že předšlapeme stopu směrem dolů, pro případ příchodu sekce Děčín. Víme jak to bodne. Kluci však nejdou a nejdu.

Večer jdeme spát asi v deset hodin a před silvestrovskou půlnocí vstáváme. O půlnoci jdeme ven, koukáme na téměř jasnou oblohu. Je skvělá viditelnost. Absolutní ticho hor jen sporadicky a slabě poruší mnoho kilometrů vzdálený dělobuch či petarda. Připijíme trochou becherovky a jdeme spát.

1.1.2004 asi v 6:30 vstáváme. Nezbytné přípravy, vydatná snídaně a jsme připraveni. Po východu slunce vyrazíme k vrcholu. Je opravdu nádherný den a téměř bezvětrí. Cesta v naší předem vyšláplé stopě ubíhá rychle. Na kraji ledovce bereme sedáky, navazujeme se a přelézáme strmý serak. Kličkujeme mezi zasněženými trhlinami. Z jedné jsem musel dokonce vycouvat. Jinak se jde dobře, někdy i po tvrdém firnu.

V poledne konečně vidíme vrchol. Za chvíli jsme v sedle mezi Malým a Velkým Venedigerem. Zde krátce zastavujeme a jíme. Za půldruhé hodiny si již vychutnáváme vrcholový hřebínek, žádné lezení jen šlapance.

V 13:30 stojíme na vrcholu a pozorujeme opravdu nádherné panoráma s horami všude kolem. Na jihozápad od nás Dolomiti s vrcholky plujícími v moři mraků. Na sever a západ samé hory, kam až oko dohlédne. Jedním slovem krása. Na vrcholu nebyla kniha, takže zápis se nekonal. Po půl hodině kochání se vydáváme na zpáteční cestu.

Dolů to jde mnohem rychleji i proto, že mi došel film.

Ve spodní části ledovce překonáváme nepříjemnou ledovou plotnu. Slunce již zalezlo za obzor a rychle se smráká. Před setměním přicházíme na chatu spokojeni s prvním dnem nového roku.

Následující den máme v plánu odpočinek a krátké výlety v blízkosti chaty. Jdeme se také podívat do sedla s křížem, kam jsme dolezli onoho dne ze severní strany. Koukáme na tu hrůzu, co jsme vylezli.

Další den 3.1. je naplánován sestup. S východem slunce se loučíme s chatou Neue Prager Hütte, která byla naším několikadenním útočištěm a vydáváme se na sestup do údolí. Je opět krásný den. Předšlápnutá stopa až skoro ke staré Pražské chatě se opravdu hodila. V traverzu pod chatou přecházíme několik dní staré, ale obrovské laviniště. Ještě prudký sešup a jsme u nákladní lanovky. Tam si dopřáváme krátký odpočinek, poté pokračujeme dál.

U auta jsme za neuvěřitelné 4 hodiny. Když si uvědomím, jak dlouho jsme šli nahoru, je to krásný čas. Zde vyhrabeme Oplíka, pobalíme věci a uháníme směr domovina.

Nová Pražská chata 2796 m n.m.

K fotografiím v textu:

Na prvním malém snímku je náš bivač v ledovcovém tunelu, na druhém je večerní pohled před chatou a na třetí malé je vchod do winterraumu. Následující fotka je závěrečný hřeben a na další už je Luky u vrcholového kříže. Následuje pohled z vrcholu na Dolomity. Zhruba ve středu obrázku jsou patrné věže Tre Cime di Lavaredo. Předposlední snímek je pohled od vrcholového kříže na výstupový hřeben a na posledním je zmíněná Pražská chata.

Foto © 2003, 2004 Karel Hofman

Vltavská žula

aneb Nejistá sezóna 2003

František Algena Mezera

Příbram

Pokud bych měl hodnotit dění na našich domácích skalách jednou větou, asi bych řekl, že rok 2003 byl na vltavské žule překotný na výkony jako ostatně všechny roky nového století. Jednak se rozšířila skupina lidí tečující zdejší maximální obtížnost a také přibýlo lezců pravidelně navštěvujících tuto oblast.

Pokud se týká prvovýstupů na tradičních stěnách zřejmě neaktivněji škodí **Petr Obst**, který na jaře vyšil několik pěkných osmiček. Přičteme-li k tomu i jeho péči při výměně původního jištění za nové, je to v současné době můj nejlepší kůň na Vltavě.

Jelikož nejsem příznivcem rádobycest různých variant mezi lezenými směry, nebudu tyto aktivity hodnotit. Alespoň jsou stále možností spojit jednotlivé pasáže v grandiózní cesty.

Naše partička (**Vaníci, Květa, Bahno a Dobříšáci**) se zaměřila na další možnosti v okolí Solenic na novou oblasti Na Podkově. Zatím zde bylo z velkým úsilím čističů vylezeno šest cest od 5 - 8 UIAA. Skála se jmenuje Kaskáda a je až 55 metrů vysoká. Podle názvů cest si úsudek o oblasti udělejte sami:

Otočili za chatou, Cesta do hor, Sny a osud, Výměch realitě...

Bohužel fotky nemám, neboť se prostor pod čištěnými směry neustále ocital v těžké palbě megabloků. No, snad to později napravím.

Lezení v oblíbené oblasti Polínko..

Jinak jsme zrobili ještě zopár somarin, které se ale ke kolektivní vinně za Kaskádu, rozuměj - je mi líto cvičených tělocvičnárů lapených do pasti - nedají přirovnat. Jedná se kupříkladu o dvě pěkné dlouhé cesty za pět plus (Ztracený šíp a Bobake) vlevo od Hlásky na Velké.

A na závěr připojuji pár foteček z oblíbeného Polínka, kde bude o velikonocích něco jako otvírání skal. Takže zvu!

Basecamp pod stěnami na Polínku. V popředí Květa..

Klid v duši a sílu v prstech přeje F. Algeny Mezera

PS: Jistě víte, že se smutnou součástí historie Roviště se stala 30. dubna 2003 naše kamarádka Radmila, ale o tom snad později. Událost je pro mnohé z nás příliš živá...

LEDY V SOTTOGUDĚ

Stometrový ledopád Katedrála...

Filip Papouš Křivinka
Ústí nad Labem

Když jsem předloni vyrážel do Dolomit na lyže, vrtalo mi hlavou, jestli by se „gumování“ po perfektně upravených pistách nedalo zpestřit nějakým ledíkem. Zabrouzдал jsem po mé oblíbené italské sajtě planetmountain, a hnedle sukces.

Mířil jsem do Malga Ciapely, malé vesnice pod východním úbočím Marmolady, kterou tvoří cca šest hotelů. (Viz též debata „Marmolada cement danger“ na LEZCI.). Hnedle vedle ní začíná soutěska Sottoguda, jeden z rájů ledoborců v Dolomitech. Výhody jsou jasné: výborná dostupnost autem a velké množství dobře zajištěných cest na malém území.

Předloni na Vánoce stály ledy za pendrek, zato loni jsem si trochu zaklofal. Odpoledne vyhrazené rampouchům stačilo na jeden desetimetrový a jeden pětatřicetimetrový. Oba byly položeny, což je pro vepřovité Papouše tak akorát.

Mrštnější jedinci si tu ale opravdu užijí. Klenotem Sottogudy je Katedrála - 100 metrů vysoká a 50 metrů široká obří záclona, v dolní polovině sklonem sedmdesátka, v horní devadesátka.

Jogurtová kouká na ledopád Katedrála. Není to žádný prcek: koukněte, jak je velký jeden z ledolezců (v kroužku), a to je teprve v dolní polovině.

Stometrový ledopád je tu podle planetmountainu ještě jeden, já si po prohlídce soutěsky myslím, že jich je minimálně pět. Některé délky jsou jištěny nýty, řada z nich má i bytelné standy. Obtížnost cest se pohybuje od dvojky do pětky, většina je relativně těžká. Nejtěžší je podle italské stránky La Spada (Meč). Je pod mostem, který spojuje vsí Sottoguda a Malga Ciapela. Podle nýtů zavrtaných do holé skály mám za to, že se tu daří i mixům.

Míříte-li v zimě do Dolomit, určitě se tedy vyplatí přibalit pikle a železa. Po loňské zkušenosti si dovolím tvrdit, že permici je lepší pořídít si až na místě a její koupi doladit podle toho, kdy se rozhodnete vyrazit na ledy. Šest dní lyžování je pakárna (hlavně pro kolena), zpestření s motyčkami (případně i skialpy) přijde vhod. Sottogudou totiž led v Dolomitech nekončí, další vypečenou oblastí je třeba Sella.

Jak do Sottogudy:

Buď na lyžích - Malga Ciapela je jedním z výchozích míst legendárního lyžařského okruhu Sella Ronda (v Malga Ciapela sjedete k nejspodnějšímu hotelu a tam začíná soutěska), nebo vozmo. Z města Belluno nahoru údolím Cordevole, projedte Agordo, Alleghe a Caprile a pokračujte směrem do sedla Fedaiia. Pak hlavní silnice odbočuje doleva do kopce na Malga Ciapela, vy sjedte doprava do vesnice Sottoguda. Projedte vsí až na konec silnice, kde vás zastaví zákaz vjezdu a parkoviště na začátku soutěsky. První rampouchy začínají po padesáti metrech, rozesety jsou po obou stranách na přibližně čtyřech stech metrech.

Užitečné odkazy:

Popis oblasti s mapkou a klasifikací jednotlivých ledopádů: <http://www.planetmountain.com/English/Ice/dolomites/sottoguda/sottoguda.html>

Jak rozumět ledové klasifikaci použité v Sottogudě:

http://62.24.78.179/yeti/hory/ledy/klasifikace_ledy.php

Poděkování za propachtování výbroje do ledu:

Liboru "Rebelovi" Hrozovi z Děčína a **Janu "Leninovi" Leníčkov** z Ústí nad Labem.

Na snímku vpravo je soutěska Sottoguda, v pozadí Marmolada (ta fotka je ale na hovno, je to na čtyřkilo film, takže vypálený)

A ta moje hlava na začátku? Protože dáváte k článkům i ksichty autorů a máš jen mou "letní" hlavu, posílám hlavu "zimní", neboť je zima.

Další fotky nejsou, neb nám zdechnul foťák.

Berg Heil in Dolomiten

Papouš, Ústí

Důrazné varování!

Sport, propagovaný v následujících řádcích, způsobuje horolezcům nezřídka velice nebezpečné úrazy...

„Ahoj Cháro, že mě tom snímkem nepoznáš? Musím Tě po dlouhé době poinformovat do čeho jsem se to zase namočila...“

Západ proti Severu

aneb když horolezci vymění cepíny za hokejky

Martina Máťa Motlíková

Karlovy Vary

Dne 14. února tohoto roku se v Povrlech, tam u vás, dala akce, kterou každoročně, tuším již 12 let, pořádá Jitka Skálovka Skálová alias Zkouřenka (nebo se S?!) z Ústí nad Labem - horolezecký zápas Západu proti Severu. Utkání proběhlo na ledu, nikoli však s cepíny, nýbrž na bruslích! Já byla vyzvána mým domovským oddílem překážet za ženský

mančaft v bráně a proto info přímo ze zamřížované helmy...

Na události se podílelo veliké množství hráčů ze severních krajů jako Ústí, Tisá a okolí a ze západní části Čech - okolí Karlových Varů. První půlhodinu se na ledě trápily proti sobě dva ženské mančafy jmenovaných krajů. Přesný výsledek nevím, přestože jsem stála v bráně, jelikož družstvo severu bylo značně natrénované, vybruslené a jejich technika nesla stopy mužské práce, kterou si s nimi v průběhu roku jejich polovičky dali (což se na západě moc nenosí). Takže výsledek: západ 1 gól, sever víc, ale přesně nevím kolik.

Co se týká té části zápasu, o kterou šlo především, tzn. zápas horolezců - chlapů, tam byl stav poněkud obráceně. Od samého začátku se do hry s vervou a plným nasazením všech bojových féroových prostředků pustilo družstvo borců ze Západu. Úžasné bruslení, přihrávky, perfektní spolupráce několika generací a naprosto bezchybné útočné manévry zakončené parádníma gólamy dovedlo Západ tento rok opět k zaslouženému vítězství 6:3.

Foto dokumentuje, jak ostré souboje našich horolezců se na ledě odehrávaly. Podobné to bylo pravděpodobně i večer, k tomu už však dokumentace chybí. Poděkování tímto Skálovce za opětovné pořádání zajímavé akce s vysokou účastí (nevím, jestli to někdo počítal, ale bylo tam husto) a mé osobní díky Bařovo Kačce za skoro nad lidský výkon při sestavování karlovarského dámského mančafu. A teď už sněhu a ledu nazdar a vzhůru do teplých krajín...

Ahoj zdraví **Máťa**

Skály na Zlatníku

Nejen pro milovníky dobrodružství...

Text Jiří Houba Chára, foto Zdeněk Vaishar
CAO Děčín

Sever Čech byl obdařen, kromě jedinečných pískovcových skal, i množstvím nepískovcových oblastí. Z nich ale v tvrdé konkurenci Labáku, Tisé či Ostrova obstála výrazněji jen Bořen. S vydáním nového průvodce Horoklubem Chomutov se nyní i do těchto skal začíná výrazněji vracet lezecký život.

Trochu stranou tohoto zájmu však stále zůstává Zlatník. Přitom se jedná o rozsáhlou znělcovou oblast, kde převažují dlouhé výstupy nižší obtížnosti a na některých hřebenech si můžete dokonce vyzkoušet i souvislé několikadélkové túry. Skály jsou oproti Bořni příjemně neolezené, ale více lámavé. Nachází se na SZ a JZ vrchu Zlatník (521 m), který leží východně od obce České Zlatníky poblíž Mostu. Platí zde omezení lezecké činnosti od 1.3. do 31.7., což jistě není nikterak tragické, neboť tou dobou se stejně už lezecké snahy většiny lezců zaměřují na pisek.

Mezi lezce, kteří ve zdejších stěnách vytvořili své cesty, patřili v šedesátých letech **Granát, Tauchman, Konečný, Logaj a Logajová, Baumgartner, Šamberger, Turek, Horský a Kozel**, v osmdesátých a devadesátých letech pak **Emingr, Vlasák a Bělina**.

Při pohledu ze silnice se zleva doprava nachází tyto lezecké skály:

Nízká, dvouvrcholová věžička **TROSKY**, připomínající vzdáleně siluetu stejnojmenného hradu. Výška výstupů je zde pouhých 10 až 15 m, sestup náhorní stěnkou. **NŮŽ** je těžce dostupná štíhlá skalní jehla ve svahu nad Troskami. Následují **DOLOMITY** - mohutný hřeben tvořený řadou za sebou seskupených bloků a věžiček. Strmý kaňon vlevo od Dolomit uzavírá poměrně pěkná **KANKOVSKÁ STĚNA** se zajímavou spárou v jejím středu. Dále vpravo je **ZAROSTLÁ DÍRA** a **TŘI PILÍŘE** (jmenují se **LEVÝ PILÍŘ, VELKÁ SÍŇ** a **PRÁVÝ PILÍŘ**). To jsou nejmohutnější a nejvyšší skály na Zlatníku. Tady najdete i 150 metrů dlouhou „Velkou hřebenovku“. Následuje nevýrazný **TROJZUBEC** a tím je výčet SZ částí úplný. Další skály jsou odděleny širokým zarostlým svahem.

V JZ části má dominantní postavení jediná „opravdová“ věž **ŠKUNER** s 25 metrů vysokou údolní stěnou (na obrázku vpravo. Mimochodem tento snímek nepořídil Zdeněk Vaishar na podzim, ale během našeho zimního táboření 7. února 2004).

Skála vlevo od Škuneru (na Z) se nazývá **MOLO** a nad Škunerem je další masiv **MAJÁK** s pěknou JZ stěnou. Tři poslední skály patří podle mého názoru mezi nejlepší na Zlatníku. Cesty jsou zde zajištěné nýty nebo BH, na vrcholech jsou slaňovací kruhy a nechybí ani vrcholové knížky.

Zdeněk Vaishar v dolezu Právě údolní cesty IV na Škuner dne 7.2.2004. Cesta má ve spodní části několik BH, do spáry si ale musí něco založit každý sám

Přístup: Autobusem nebo vlakem do obce České Zlatníky nebo Obrnice. Z obou míst je výrazný vrchol Zlatníku dobře viditelný. Při nástupu pod stěny ale počítejte s prodíráním se trnitým porostem. Nejlépe to jde ke Škuneru od jihu z vyasfaltované polní cesty.

Pěkně zpracovaného průvodce najdete na internetu: <http://www.volny.cz/arbo/zlatnik.html>

Zlatník – celkový pohled od silnice z Bíliny do Mostu. V levé části je oblast od Trosek po Trojzubec, v pravé části (tmavší skály) se nachází Molo, Maják a výrazný Škuner.

DigiFoto © 2004 Z.Vaishar & J.Chára

Boje o HORÁM ZDAR 2004!

Nahlédnutí do zákulisí letošních bojů o vrcholy.

Sestaveno podle příspěvků od jednotlivých autorů

Telegraficky, jak HZ pokračovalo v měsíci únoru:

Rájec: Téměř hotovo, na Mravenčí věž vylezl Jörg Nesheida.
Ostrov: Nejvíce Karel Bělina, něco přidal Nesheida, Veselý, M.Dunovský, Hrabáň, Chára a jiní. Zbývá část Himmelreichtu.
Tisá: Bělina a pár dalších. Zbývá dost věží, ale čert nikdy nespí.
Bělá: Hotovo – Pavouk.
Pravý břeh Labe: Nejvíce Nehasilovi, něco Paul, Peroutka, Chára a další. Zbývají spíše méně významné věže.
Levý břeh: Vaishar, Chára, M.Dunovský, Laštovička ml.
Bořeň: Horoklub Chomutov (LeToš), zbytky Chára, téměř hotovo.
Zlatník: Škuner – Letoš.
Děvinské polesí: Jan Paul, většina ještě zbývá.

Zatím se moc neví jak vypadá: Hřensko, Tokaň, Jetřichovice, Všemily, Vysoká Lípa, Dubské skály..

~ ~ **Horám zdar!** ~ ~

Ó, to je krasavice!!

aneb Veselý příběh z natáčení..

Pavel Kýsa Bechyně
Praha

Tak jsme si jednou vyhlédli s Norbertem Hnátkem cestu za „VII“. Spára docela šla i odjistit, ale čím vyš, tím hůř. Asi tak metr pod šikmou polici pod kruhem jde poslední plochá smyčka. Tam jsme strávili na střídačku asi hodinu (a to jsem byl rozlezenej do VIIIb).

Poté jsem kruh cvakl klackem a už s jištěním jsem to ke kruhu přešel až na pořetí. Lézt tohle místo bez kruhu je dost na žaludek a těžký. Musíš opustit spárku ve které stojíš a přesunout se přes hranu doleva a to máš nohy i ruce na tření a pak si ještě stoupnout. Mám pocit, že ani rozlezenej to nedám.

Večer v hospůdce při pivku jsem se zeptal pana „M“ jak se to leze. Bylo to asi takto. Cituji:

Pan M: Proč si vybíráte takový cesty?

Já: Jak proč, vždyť je pěkná. Nebo je tam něco divného?

Pan M: Nóóóó...

Já: Jak nóóóó? Mluv! Jak se cvaká ten kruh a proč je tak vysoko?!

Pan M: To bylo tak. Šel jsem takhle náhodou s kamarádem a s jeho ženou kolem té spáry a jen tak jsem zkusil jak vysoko vylezu. Jenže jsem se ani nenavázal a už jsem se držel té šikminy a rourák za pasem. Tak jsem rychle zavrtal. A šli jsme domů, protože jsem neměl kruh a čas. Druhý den jsme zjistili, že tam bude stavění, a tak jsme ten kruh dali o dva metry vyš, aby se nám lépe stavělo. Buď rád že tam je...

Já: ??????

Pan M: Však je to tam lehké, tam nespadneš a už to má i pár přeplazů. Prostě vezmeš ten chyt na polici - tu miskou a seš u kruhu...

Já: ??? Jakou miskou, jaké chyt? Vždyť tam nic není?!!

Pan M: No, já už si to nepamatuju, ale kluci říkali, že je tam dobrý chyt.

Já: Haha. Tak to možná byl, ale po tvém rouráku. Ta díra je teď zasypaná pískem a tak tam nic není (pokud tedy ležeš tak do VIIIb).

Pan M: To není možné. Ty zas děláš ze sedmy devítku.. Ty vole, já se nato vyseru... Voni jedou takovou dálku z Labáku a blbnou tady na takový blbosti za VII...

Já: Tak to máš za panáka. Já jsem na tom strávil celý den a ruce mám jak když je vytáhnou z hoblůvky.

Pan M: Nóó, to si je musíš vyléčit. Znáš jednu díрку...

Já: Hele, moc to nezamlouvej. Co takhle přidat tam kruh? Co ty nato, jako skalní drsňák?

Pan M: No to by šlo, ale víš jak blbě by to vypadalo? To si raději dáme toho panáka.

Já: ...Hm, tak jo..

Oba: Žbluňk...

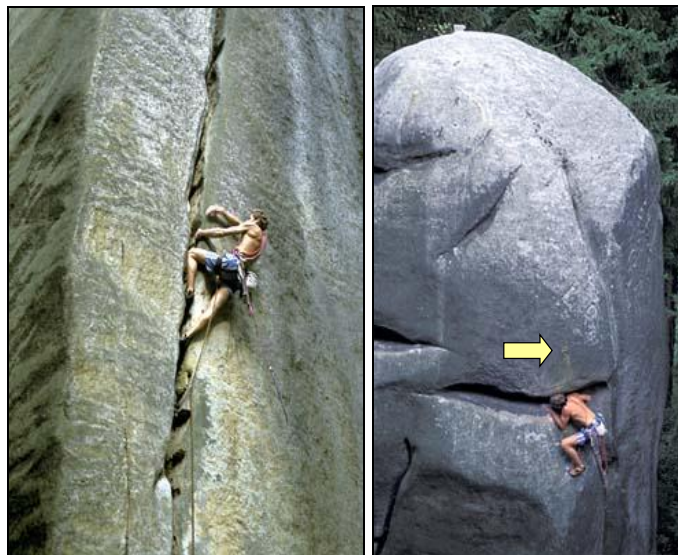

Memento mori...

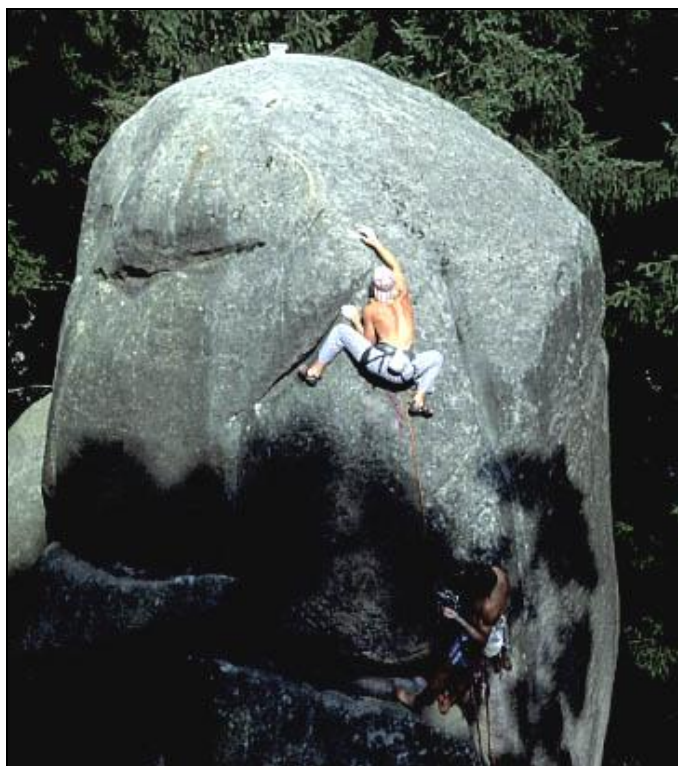
Dolní Žleb Company® v Adršpachu

Nádherná věž, nádherná morálová cesta. To je Memento mori VIIIa na Slaninovu věž v Adršpachu, sektor Království (2. díl průvodce Adršpach, str 226).

V loňském roce v ní **Tomáš Sobotka** a **Ondra Beneš** dokázali, že umí nejenom vyrábět nejtěžší cesty v Labáku jak na běžícím pásu, ale že se nezaleknou ani vyložené adršpašské morálovky. Jejich přeplazení pohotově zachytil hledáček Žofin.

Na snímku vlevo je **Tomáš Chobot Sobotka** zhruba v polovině spáry, vpravo je už pod prvním (a jediným) kruhem, asi v klíčovém místě celé cesty (kruh je označen šipkou a cvaknout ho není zrovna snadné).

Ani nad kruhem není zdaleka „posekáno“. **Ondra Beneš** v rajbasovém dolezu na vrchol, u kruhu jistí **Tomáš Sobotka**...

Tedy alespoň dodatečně – GRATULUJEME!!

Redakce CAO News, foto by © Žofin from lezec.cz

STŘÍPKY..

Menhiry – Zkamenělý pastýř u Klobuků

Na obrázcích vidíte největší český menhir. Jeho místní název je Zkamenělý pastýř a najdete ho u obce Klobuky severozápadně od Slaného u silnice do Telce. Jeho výška je 340 cm!

Pokud tento menhir chcete spatřit na vlastní oči, pospěšte si. Pověst o něm totiž vypráví, že při každém zazvonění v blízkém kostele k němu postoupí o jeden krok blíže. A až dojde ke kostelu, nastane konec světa. Je už docela blízko...

Praktický dárek pro každého horolezce..

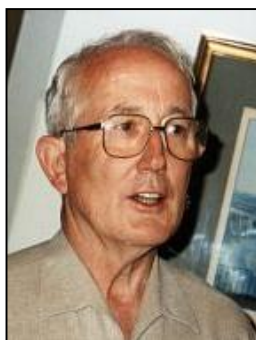

Kapesní pilka Fiskars – BEZE SLOV

Dietrich Hasse & Alexander Huber

Co spojuje tato dvě jména, kromě toho, že oba jsou vynikajícími horolezci? Ano, je to jedna cesta na Cimmo Grande di Lavaredo – **Direttissima severní stěny**. Prvně jmenovaný je jejím autorem (1958), druhý ji (2003) přešel absolutním sólem, pouze v lezečkách a přilbě.

Alexander Huber navštívil loňského listopadu Chomutov a ze svého přelezu promítl hodně neskutečný film. (viz CNS 12/2003)

Dietrich Hasse (na snímku) patřil v padesátých letech (už minulého století) k významným pískovcovým lezcům. Pochází z nedalekého Bad Schandau v Německu. K jeho nejtěžším prvovýstupům patří určitě SZ stěna VIIIb na Sommerwand, Z hrana VIIIb na Falkenstein nebo Stěna VIIIa na Höllenhund. Po emigraci do Mnichova začal lézt v Dolomitech, kde během několika let vytvořil cesty, které ve své době představovaly to nejtěžší, co bylo

v Dolomitech vylezeno. Mezi tyto perly patří i **Direttissima** na Cimmo Grande.

Když se Hasse dozvěděl o sólovém přelezu Alexe Hubera okomentoval to těmito slovy:

„Opravdu nemohu pochopit, že v takovéto stěně může někdo jít úplně bez lana. Pro mne to představuje absolutní výkon a je to pro mne do jisté míry i nepochopitelné. Otázkou jenom zůstává: Chceme to? Nicméně upřímně smekám klobouk.“

Spuštěn web HRUBOSKALSKO.CZ!

Ku příležitosti Výroční schůze TJ Český Ráj 2004 byl spuštěn nový web www.hruboskalsko.cz. Jedná se o plně databázový web s historizujícím designem, který vychází z tradic Hruboskalska, které je právem považováno za kolébku českého horolezectví.

Mezi prvními zveřejněnými aktualitami je pozvánka na tradiční Otvírání Skaláku: **Akce se uskuteční 17.4.2004. Sraz v 8.30 na koupališti v Sedmihorkách. Svačinu s sebou, nářadí máme a po práci trocha guláše. Večer se těšte na nějakou pořádnou bigbít..**

300 kruhů na Rači

Luboš Martínek (na snímku z oslavy Bělinovy padesátky) opravdu nezahálí. Za loňský rok uskutečnil 200 (!!) prvovýstupů a zatloukl úctyhodných 300 (!!!) kruhů. Vše se odehrálo v Dubských skalách, ale především ve **Skalách na Rači**.

Rač je velice pěkná pískovcová oblast u Osinalic, vyznačující se, jako celé Dubské skály, měkčím pískovcem. Obtížnost cest je v celé škále až do stupně IXc. Platí zde zákaz lezení po dešti: duben, květen, září, říjen - 72 hodin po dešti; červen, červenec, srpen - 48 hodin po dešti. Vodu najdete u křížku pod cestou, nad Pustou věží, nejbližší hospoda je v Medonosích (sezónní provoz), nemocnice v Mělníku. Koupání zde není, bivač naleznete pod Pustou, pod Trubadúrem a několik dalších pod převisy. Přejezd: autobusem do Medonos, autem až na Osinalické sedlo nebo do Osinalic, z Osinalického sedla po zelené značce ke skalám.

Na snímku jako lev bojuje Pavel Kýsa Bechyně při prvovýstupu v cestě „Cesta nejasných stupů a chytů IXc“ na masiv Vyhlička dne 3.9.2003. **Pavel Henke & Pavel Bechyně** patří k dalším občasným příspěvatelům do fondu nových račských cest...

Restaurace „U Kosti“ v novém kabátě

Kulturní lezecká osvěžovna, diskutovna, plánovna, kuřárna a restaurace Samson v Dolním Žlebu alias „U Kosti“ září novotou. Nová malba na zdech, nová kniha horolezeckých zápisů a nový obraz na dámském WC (viz obrázek).

Naštěstí za nálevním pultem zůstává vše při starém – stále zde ostrážitě číhá **Jirka Kost'á Kostolník** s potutelným úsměvem na rtech a nebezpečně rychlou pipou..

DigiFoto © 2004 Zdeněk Vaishar

Gratulace a pozdravy z Mariánských Lázní

„Vřelé díky za CAO News. Horolezci z Mariánek si rádi počtou o Vašich hrdinských činech i veselých kouscích. Gratulujeme Pavoukovi k vítězství, obdivujeme Jindřišku a taky posílám pozdrav Jéňovi Paulovi. Mějte se fajn a posílám mnoho pozdravů s těšením na píseček.“

Jana Řezníková

Světlo mého života IXb

V pondělí 16. února 2004 přešel **Jan Jéňa Paul** sólo cestu Světlo mého života IXb na Čihadlo v Labáku.

„Už jsem byl snad poslední, kdo to nepřešel, tak jsem si konečně našel čas a dal to, ale Horám zdar už tam bylo“, skromně poznamenal Jéňa.

Světlo mého života od **P. Weingartla** vede značně převislou JV hranou věže. Někteří lezci ji řadí spíše mezi bouldery (7A). Kromě brády Weingartlů ji vylezli např. **Jindra Hudeček, Pavel Černý, Petr Laštovička ml., Rostislav Štefánek** nebo **Vladislav Nehasil**, tedy rozhodně ne „každý“..

Den poté vstoupil Jan Jéňa Paul do oddílu HO Boletice. Posílil řady horolezeckého oddílu a stal se tak asi zároveň nejlepším skálolezcem v tomto oddíle.

Na snímku **Jan Jéňa Paul** v oblíbeném Labském údolí

Lezecká oblast Vraca

Bulharská Vraca se nachází cca 70 km od Sofie. Je to solidní vápno a některé cesty jsou odjištěny skobami a bórky. Výška do 300 m. Cesty jsou převážně v masivu a na pilířích. Jsou tam i hřebenovky, kde se natočí i víc. Nedaleko jsou ještě cvičné skalky, kde probíhal výcvik německých děvek bulharskými instruktory.

Na hlavní masív je výhled z hotelu (noc 180 Kč, jídlo do 70 Kč.). Na horolezce nejsou ale moc zvyklí. Vedle byl „Alpijskij dom“, ale byl zavřený. Toto je ta správná adresa. Na hotelu je zašlá tabule Hlavní masív s výčtem cest. Existuje průvodčik A5 asi 200 stran. Nikde ani živáčka, natož lezci ve zdi.

My jsme spali v soutěsce. Po stranách jsou všude skály. Víte jak vápno v noci svítí, bylo všude.

V okolí jsou další oblasti Lakatnik a Čerpišky. Tam prý má vápenec nádech do červena. Jsou tam kratší sportovní cesty kolem 30 m.

Od maníka z vlaku jsme se dozvěděli, že na jaře je ve VRACATĚ (bulharský název soutěsky) sraz lezců s motorkáři. Asi mají tyto dvě komunity k sobě blízko, prostě samá vybraná společnost. Tam se asi dějou věci. To ale nemáme ověřené!!! Zdůrazňuji, že jsme nelezli, neb to byla průzkumná výprava.

Dan Hölzl, CAO Děčín

Smírčí kříž u Labské Stráně

Tento smírčí kříž s letopočtem 1777, o rozměrech 81 x 70 x 18 nalezl pan Zoula z Labské Stráně v 80. letech 20. století pod skalním masivem Jižní Bašta. Jelikož kříž byl rozlomen na dvě části, předpokládalo se, že ho neznámý vandal shodil ze skal dolů. Kříž tedy pan Zoula s místními kluky vynesl na masív, slepil a v místech odkud byl pravděpodobně shozen, opět postavil. „Smírčák“ zde vydržel hezkých pár let..

V roce 1998 byl však ukraden. Spolu s ním zmizela i část kulturního bohatství zdejšího překrásného kraje. Na místě kde stál, je dnes jen mělká díra. Kousek opodál kdosi do stěny vytesal jeho napodobeninu, kterou už nikdo ukradnout nemůže.

Pro zajímavost: V knize Kamenné kříže Čech a Moravy, která vyšla v roce 2001 v nakladatelství Argo, jsou uvedeny některé informace nepřesně. Letopočet na kříži je zde 1778, místo správného 1777 a rok odcizení se také neshoduje. Zcizování smírčích křížů je trestný čin, který si zasluhuje nejvyššího opovržení, neboť se jedná o nenahraditelné ztráty na našem kulturním dědictví.

Text: **Jarda Kukla ml.** „Rot Sport“, foto © **Jarda Kukla st.**

Kvalitní bilance brří Nehasilů

Po uzavřené loňské sezóně mají na svém kontě bratři **David** a **Vladislav Nehasilové** (na snímku zleva doprava) přes 500 (cca 510) prvovýstupů, a to v Labských pískovcích, Sasku a Českém středohoří.

Do dalších lezeckých let hodně zdaru !

-iš-

Inspekční kontrola v Labském údolí

Čas od času je potřeba vykonat kontrolu, jak si kdo plní svěřené úkoly. Koncem února vyvolal mezi některými lezci poprask následující dopis:

Dnes od 15 hodin proběhne v areálu Čertovky inspekční kontrola předsedou klubu CAO Děčín. Kontrola se zaměří především na snadno dostupné vrcholy, kde podrobí důkladné prohlídce vrcholové knížky, jsou-li samolepky HZ tam, kde mají (touxhle dobou!!) být. Předpokládaný rozsah je od Borové věže, přes Čirtu až ke Zloději. O výsledku inspekční kontroly bude sepsán zápis, který bude uveřejněn v odborných bulletiních.

Čest práci!

Jiří Houba Chára, v.r.
předseda inspekční kontroly

Úderem 15. hodiny vyrazil nesmlouvavý P.I.K. jako mlsný pes od služebního vozu směrem Čertova voda. A jak to dopadlo?

Na Borové věži vše O.K. Horám zdar napsal **Miroslav Duna Dunovský** z CAO Děčín 17.1. Pod Dešťovou věží byl načapán **Zdeněk Vaishar**, kterak se snaží na poslední chvíli vyžehlit co se dá a v rychlosti stoupá variantou Staré cesty k vrcholu. Po slanění se přidal k P.I.K. a zbytek inspekční kontroly vykonali společně. Vrcholy bez líbivých samolepek rázně ošetřili a výsledek ještě týž večer nahlásili strážci pořádku **Kostovi** v Dolním Žlebu. Ten byl s výsledkem spokojen, a tak unaveným kontrolorům mohl čepovat zrzavé nápoje co se do nich vešlo (i nevešlo)...

Nové knihy

Poslední dobou není týdne, aby někdo nepřišel s hláskou „tam a tam zase chybí kniha“.. Naštěstí je mezi námi pár obětavců, kteří sice litují ztraceného času a peněz, ale stejně jim to nedá a nové knihy znovu vyrobí a na vrcholy vrátí.

V Rájci se po dlouhé době vrátily knihy na Hlásku, Kyklopa, Rumcajse, Kladivo, Libušinu stěnu a Mravenčí věž, **v Ptačích stěnách** je nově najdete na Obrovi a Frantovo věži. Za všechny patří veliký dík **Karlu Bělinovi**.

Rost'a Štefánek v úvodním kole ČP

V sobotu 21.2.2004 proběhl v Břeclavi pod názvem „Pálavský fešák“ úvodní závod Českého poháru v lezení na obtížnost.

V mužích zvítězil **Martin Stráník** (Choceň), druhý skončil **Jakub Hlaváček** (HO Brumlovka), třetí **Martin Fojtík** (Los Brňos). V ženách byla nejlepší **Silva Rajfová** (Sokol Brno), druhá **Lucie Rajfová** (Sokol Brno) a třetí **Kateřina Balcarová** (Velké Hostěradky).

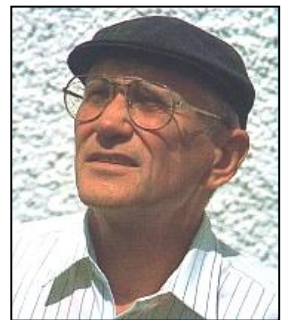
Rostislav Štefánek (startující za CAO Děčín) skončil v konkurenci 39 mužů na 13. místě.

Gratulujeme!

Jak to vidí Pit Schubert

Na otázku, jak se na přejišťování cest v horách, kde se dříve jistilo pouze skobami, dívá **Pit Schubert** (na snímku), odpověděl:

„Všechny cesty, které jsou často lezeny, by měly být zajištěny borháký a už se tak děje. Neznamená to však, že jištění bude co 3 metry. Přejištění by nemělo v zásadě snížit klasifikaci cesty. Základem je, aby veškeré borháký byly stoprocentní. Osazování fixních jisticích bodů by mělo zamezit faktu, že opětovně zatloukání a vytloukání skob ničí skálu. Protipólem takto zajištěných cest zůstanou tzv. „dobrodružné cesty“, které jsou pro zopakování nebezpečné.“

Osobitý příspěvek ke kauze Dolzeho cesta

Když nedávno potkal **Karel Bělina** ve městě **Jardu Budína** (68 let), řeč se stočila i na dojištění Dolzeho cesty na Strážci Dolního Žlebu. Jarda Budín k této kauze přispěl svým osobitým výrokem:

„Nedojišťovat! Když se naseru, tak Dolzeho vyvedu ještě dneska..“

Rekord na Mont Blancu

Dva skvělí francouzští skialpinisté Pierre Gignoux a Stéphane Brosse (na snímku) se na konci minulé sezóny rozhodli vytvořit na trase Chamonix (1037 m) - Mont Blanc (4810 m) a zpět referenční čas. Dosáhli času 5 hodin 15 minut a 47 vteřin.

Start byl 30.5.2003 v 6:06 od kostela v Chamonix. Výstup trval 4 hodiny 7 minut, sestup 1 hodinu 8 minut - z toho sjezd severní stěny 7 minut. V roce 1990 zdolal tuto trasu Pierre-André Gobet v čase o 5 minut rychlejší - šel ale celou cestu pěšky.

-pk-

Zlatý cepín

Tradiční závod horolezeckých štafet „Zlatý cepín“ v běhu na lyžích proběhl 7.2.2004 v Bedřichově. Běžely se tříčlenné štafety 3 x 10 km klasicky. Jednalo se o jubilejní 50 ročník. Součástí byl vložený závod dětí (3-15 let) a veteránů (nad 50 let). Čistě ženská družstva byla hodnocena zvlášť. Zvítězila štafeta Lezeckého klubu Prachov (1:45:12), druzí byli Výlet Liberec (1:47:29) a třetí HO Turnov (1:47:53).

-pk-

One-legenda-show

Kultovní Jump!

Kultovní film Jump!, jehož promítání avízovaly poslední CAO News, přilákal do kina v Říčanech u Prahy na 150 diváků. Před a po projekci komentoval film o historii přeskoků skalních pískovcových věží, vykresloval scénky z natáčení a okolnosti jednotlivých v něm zachycených extrémních skoků svérázným způsobem **Petr Prachtel**, jeden z hlavních hrdinů dokumentu.

Úvahami nad smyslem života, který spolu s ženou Zorkou naplnil lezením, zda je ideálem

sólození s rizikem fatálního pádu a jak hodlá dál lézt ještě v 80 letech věku, chvílemi uváděla 66 letá pískovcová legenda v úžas z většiny zaplněný sál říčanského kina.

Obdivný šum v sále vyvolával mj. přídavek - teprve 2 roky starý videozáznam ze zimního nočního Petrova sólovýstupu v Jizerkách a taky jeho výrok, že v šedesátých letech dělal denně 1000 shybů, nebo když dokresloval své úvahy o fyzické kondici gymnastickým přednosem na rukou na podlaže jeviště před plátnem.

Petr Prachtel podepisuje památeční vstupenku na závěr akce

I když nepopírám, že někdo si z večera mohl odnést dojem, že nejde o lezení, ale o uspokojování Petrova exhibicionismu, one-man-show stárnoucího komika - jak se sám nazval, ve mně to zanechalo ohromný dojem. A v mnohém mi to bylo impulsem a inspirací, že je stále i s přibývajícím věkem a bolestmi v kloubech možné se zlepšovat, neházet flintu do žita a stále žít naplno.

Další projekce filmu se zatím nechystá, a jak mi řekla Zorka (na snímku vlevo), tato projekce se uskutečnila díky iniciativě provozovatelů kina, a jestli bude další zájem z jiných měst, mohli by Prachtelovi přijet i tam. Tak kdo by měl chuť něco zorganizovat, ať se na ně zkusí obrátit.

(Na www.lezec.cz je pod zprávou z projekce filmu Jump interaktivní diskuse k tématu.)

Standa Holec, www.lezec.cz

Kámen - Voda - Led

Během svého povídání po projekci filmu JUMP! v Říčanech upozornil Petr Prachtel případné zájemce, že ve výstavní síni radnice ve Frýdlantu v Čechách proběhne v měsíci březnu výstava "**Kámen - Voda - Led**", **Petr a Zorka Prachtelovi**.

Návštěvníci budou moci shlédnout obrazy, kresby a fotografie obou autorů, mimo jiné i z cesty do U.S.A. v roce 2003. Vernisáž se koná ve čtvrtek 4. března 2004 od 16:00 hodin, v dalších dnech pak bude otevřeno následovně: pondělí - středa - sobota, vždy od 10:00 hod do 16:00 hod. Výstava potrvá do konce března.

Všichni jsou srdečně zváni.

Zimní přechod Sedmistovek

Letošní přechod, který ledaskomu nahání husí kůži, se uskutečnil 21. února. U domu Melzerů, odkud tradičně chodíme, se v 00:01 hodin sešli pouze čtyři odvážlivci. Východ slunce nás tentokrát zastihl na Hvozdu. Po pátém kopci nás jeden opustil v Nové Huti a my ostatní jsme se v klidu dobelhali do Kytlic.

Zde nás čekal gáblík. V Kytlicích se k nám přidali další dva. Dlouhá cesta na Studenec z některých udělala fyzickou trosku, nikoli duševní. Po tomto kopci pokračoval na Jedlovou a do Varnsdorfu pouze jeden tvrděák a to **JAKUB SMOLÍK**. Já jsem vzdal z časových důvodů. Slíbil jsem večer promítání v Horní Světlé.

Počasí bylo letos skvělé až na tu vichřici, hlavně na vrcholech. Sníh nebyl optimální pro chůzi. A k tomu všemu jsem v noci lehce zakufroval. Toto vše dohromady, způsobilo více než hodinovou ztrátu proti normálu.

Jména všech účastníků: **Lukáš Vébr** - 9 kopců, **Jakub Smolík** - 10, **Kubův táta** - 5, **Karel Hofman** - 9, **Arnošt Haufert** - 1, **Jaroslav Hofman** - 1.

Doufám, že příští rok bude větší účast především z řad přespolních. Na závěr chci pozvat ty, kteří se necítí na 80 km pěšky, ať si to vyzkouší v létě 19.6. na horském kole.

Všem, kteří se vydají do lužických hor, přeji pěkné počasí a hodně zážitků.

P.S. Foto Kubových nohou bohužel nemám, ale možná je to tak lépe. Mohlo by to odradit potencionální zájemce o tuto akci.

Karel Hofman, HK Varnsdorf

Pavouk odškrtává poslední bílá místa

Ráno na kole s báglem na zádech svižně 50 kilometrů z Bynova do Rathenu, tady najít, vylézt a odškrtnout zbývající nevylezené věže a večer stejnou cestou domů.

Takhle nějak strávil několik nevlídných únorových dní, kdy se stejně nedá dělat nic kloudnějšího, **Pavel Pavouk Černý**.

V okruhu sta kilometrů od jeho bydliště už ale takových bílých míst moc nezbývá...

POZVÁNKA

NA

4. MIRASŮV ŠVIH

VZPOMÍNKA NA KAMADÁDA EFU

JARNÍ VYJÍŽDKA, SETKÁNÍ BIKERŮ A HOROLEZCŮ

USKUTEČNÍ SE 20. BŘEZNA 2004,
SRAZ 9.00 hod NA NÁMĚSTÍ
V BENEŠOVĚ

MOTO: Jenom sr.... jsou doma

TRAŤ A (asi 90 km): Benešov, Františkov, Horní Police, Velká Javorská, Kozly, Holany (pivánko), Vlhošť, Husí cesta, Čap, Skalka, Blíževedly, Kravaře – U Doušů (pivko), Valteřice, St. Šachov, Benešov – U Grznárů

TRAŤ B: Stejná jako A, ale můžete kdykoli otočit nejlépe v Holanech

TRAŤ C: Přijďte alespoň večer do Benešova - ke Grznárům (kytara, pohoda..)

Důležité: JEDE SE ZA KAŽDÉHO POČASÍ

POZOR: nejedná se o závody

Co nás čeká? Vzpomínka na kamaráda ve Františkově, V. Javorská - technický výjezd bez šlápnutí o řízeček pro prvního, krásné výhledy, první pivko v Holanech a k tomu jízda zručnosti (kdo dál po předním nebo radší po zadním), super bajkovky po Roverkách.

Co ještě? Budou mapy.

*Na všechny se těším **Myšák***

Kde je kniha z Palcátu?!

Na Palcátu, jedné z nejhezčích věží v Ostrově, chybí přes půl roku kniha. Nyní se nám podařilo vypátrat, kde vězí. A je to trochu smutný příběh – sulcuje ji doma **Honza Hoblák**, správce oblasti.

Karlovi Bělinovi se snažil vysvětlit proč. Vloni v létě prý něco potřeboval zjistit z knihy na Kořenáči, tak tam poslal nějakého mladocha, aby tam vylezl a knihu přinesl. Ten mu omylem (?!?) přinesl knížku z Palcátu. A pak už nebyl čas ji vrátit. Je únor...

Palcát, Stará cesta V. Foto © 2003 Michaela Smetanová, Praha

Krátce

- **Algena** uskutečnil povedený přejezd Jeseníků na lyžích včetně nouzového bivaku..
- To je bordel! **Jarda Uher** stále marně čeká na své nové kolo. CNs bylo rychlejší jak výrobci. Přestože zaplatil zálohu, kolo není..
- **Kýsa** nám poskytl kopii legendárního filmu o prvním výstupu na Císaře s kyslíkem.. (Nejbližší promítání bude na schůzi!)
- Redakční radu CNs posílili **Petr Kučera** a **Ilona Škálová**. Díky!
- Setkání Turnováků a Děčíňáků v Janově. **Dita** a **Roman Sadílkovi**, **Pavlna Sněžíková** a **Petr Viták** z Turnova navštívili poslední víkend v únoru Janov. Na chatě **Moniky Pajerové** sprádali s Děčíňáky z CAO plány na letošní jaro.

- Mistr sportu, pokořitel obrovského množství velehorských štítů, legendární **Jarda Mlezák**, vystoupí 10.3. v klubovně TJ Spartak Ústí nad Labem s povídáním o historii sudetoněmeckého, ale i světového horolezení...

Jubilea v měsíci březnu

V březnu se s oslavenci tak říkajíc „roztrhl pytel“. Narozeniny oslaví hned 19 horolezců (alespoň těch, o kterých víme). A mezi nimi jsou i tři pěkná výročí.

Ve čtvrtek 4. března oslaví padesátiny stále aktivní horolezkyně z HK Děčín **Anička Bodláková** (na snímku). Abrahámovy léta (44) ozdobí v sobotu 20. března předsedu HK Varnsdorf **Stanislava Feigla** a Kristových let se dočká 17. března **Vladislav Prcek Nehasil** z HO Boletice.

Čas pádí jako splašený jelen. Všem oslavencům přejeme pevné zdraví, spokojenost v životě a stále hodné lezeckých úspěchů!

Redakce CNs

Horko v El Chorrú

Všichni jsou už v El Chorrú, Buenos dias já taky jdu, zpíval si Kýsa, když 26. února nastupoval do letadla..

Do Španělska letos utekli před zimou snad všichni. Naštěstí většina přistoupila ke svým občansko-lezeckým povinnostem zodpovědně a sbalila si sebou i reportérský zápisník. Takže už v příštím čísle se pod jižním sluncem, ve vzduchu provoněným veselým kořením, ohřejeme i my.

Těsně před uzávěrkou se ze Španěl (a Portugalska a Francie a Itálie a ..) vrátil i **Lukáš Chalupecký** (SKAJP):

„A jsme doma! Komu to přijde málo tak vězte, že od neděle ležím doma v posteli a potím se pokoušíc se tak zbavit španělské chřipky, která na mě skočila zákeřně v Siuraně ;-)) Dnes jsem podnikl první pokus o jakousi systematizaci fotek (přivezl jsem jich 700 MB), ale po několika prvních stovkách mě to sklátilo zpět na lůžko. Nebude to věru lehký úkol...“

Na článku ale pilně pracuji (i ve stavu nemocném). Už mám šest A4 rukou. A to jsem tak v půlce... „

oznamuje se láskám našim, že už jsem doma !

ŠUŠKÁ SE..

- Ø Že prý Jan Jéňa Paul přestal od nového roku s posilovací přípravou na lezeckou sezónu a věnuje se čundračině. Že by léta ?
- Ø Že prý Jan Jéňa Paul vstoupil do HO Boletice pod tlakem jeho spolulezců..
- Ø Že prý Petra Píchina Jichu shodila nějaká kobylka a má opět nohu v ortéze..
- Ø Že prý po večerech je možno spatřit nezvykle mnoho příslušníků CAO Děčín, kterák mučí svá těla během. Co za tím vším stojí?!!

VÝROČÍ

BŘEZEN 2004

- 2.3. **Eduard Puncman, HO Boletice**
- 4.3. **Pavína Sedliská, HO TJ Doprava Dc**
- 4.3. **Anna Bodláková, HK Děčín**
- 6.3. **Jan Jéňa Paul, HO Boletice**
- 7.3. **Ivo Myslivec Jeřábek, CAO Děčín**
- 11.3. **Luboš Jeřábek, CAO Děčín**
- 12.3. **David Šedivý, CAO Děčín**
- 15.3. **Jan Josef Palivec, CAO Děčín**
- 15.3. **Radomír Souček, HK Děčín**
- 17.3. **Šárka Paulová, Děčín**
- 17.3. **Jaroslav Uher, HK Děčín/CAO Děčín**
- 17.3. **Vladislav Prcek Nehasil, HO Boletice**
- 18.3. **Josef Klús, CAO Děčín**
- 20.3. **Stanislav Feigl, HK Varnsdorf**
- 21.3. **Karel Kalibus Kruschina, Teplice**
- 23.3. **Milan LittleBadMan Špatenka, CAO Dc**
- 27.3. **Zdeněk Vajsharó Vaishar, CAO Děčín**
- 29.3. **Jana Jíchová, CAO Děčín**
- 29.3. **Ivan Náhlík, CAO Děčín**

Všem oslavencům blahopřejeme a přejeme hodně zdraví, úspěchů a spokojenosti

V příštím čísle CAO News

- Pořádně se ohřejeme v El Chorrú
- Na procházku Českým rájem nás pozve Jan Jéňa Paul
- Podíváme se jak dopadla první disciplína Alpiňády
 - Nezapomeneme na pravidelné rubriky
 - a samozřejmě mnoho dalšího....

Nezapomeň!

Příští číslo CAO News vychází již 7.4.2004!

ČEKÁ NÁS...

KALENDÁŘ AKCÍ CAO DĚČÍN

*Není důležité vyhrát
ale zúčastnit se...*

- 6.3. **Alpiňáda.** Summit Run, Krkonoše - Sněžka, start v 11 hodin +-15 minut z nadmořské výšky 1000 m n.m.
- 13.3. **Mirasův švih,** IV. ročník cyklistické vzpomínkové akce. Pořádá KUR sport (předběžný termín – bude upřesněno)
- 25.3. **Uhlířská čapka.** 100 let od prvovýstupu na jednu z nejznámějších věží Jizerských hor. Odjezd brzo ráno z Děčína.
- 28.3. **Valná hromada ČHS.** Vrcholný orgán Českého horolezeckého svazu, Praha.
- 25.4. **Cyklistická časovka na 100 km.** Jarní část. Info Uher, Miščíková
- 27.4. **Cyklistická časovka do vrchu.** Jarní část. Info Uher, Miščíková

CAO News

Horolezecký časopis severočeského regionu

Více se nám do březnového čísla nevešlo, ale už teď všichni reportéři pilně pracují na tom dubnovém. Tvrdí, že prý je na co se těšit. Já se teda těším :o)

PAMATUJ!

Kdo nečte CAO News, ten jakoby nebyl..

Hodně sluníčka, hodně lásky a stále suchou cestu...

Za celou redakci CAO News

Jiří Houba Chára

UPOZORNĚNÍ PRO ČLENY CAO DĚČÍN

POZOR!!

PŘÍŠTÍ SCHŮZKA JE PLÁNOVÁNA NA STŘEDU 7. DUBNA 2004 OD 18.00 HODIN, V RESTAURACI U KRČILŮ V DĚČÍNĚ LETNĚ.

NA PROGRAMU BUDE:

NOVINKY Z NAŠICH OBLASTÍ, VALNÁ HROMADA, SNAD ODDÍLOVÁ TRIČKA, LEZENÍ A TAKÉ PROMÍTÁNÍ FILMU CÍSAŘ S KYSLÍKEM...

TAKŽE NEVÁHEJTE A PŘIJĚTE.

TĚŠÍM SE NA SETKÁNÍ S VÁMI!

